

SOBOTA, 22. SRPEN 2009, 19:30, ZÁMECKÁ JÍZDÁRNA

Závěrečný koncert

Kyrill Rodin (Rusko) – violoncello
Pražská komorní filharmonie

Dirigent: Jakub Hrůša

Felix Mendelssohn-Bartholdy (1809–1847): Sen noci svatojánské,
předehra ke hře W. Shakespeara

Robert Schumann (1810–1856): Symfonie č.1 B dur, Jarní, op. 38

Andante un poco maestoso. Allegro molto vivace

Larghetto (att.)

Scherzo. Molto vivace

Allegro animato e grazioso

Antonín Dvořák (1841–1904): Koncert pro violoncello a orchestr č.2 h moll, op. 104

Allegro

Adagio, ma non troppo

Finale. Allegro moderato

Kyrill Rodin se narodil v Moskvě v roce 1963. V sedmi letech se začal věnovat hře na violoncello na známém Institutu Gněssinných, kde ho vedla prof. Vera Birina. Plynule navázal studiem na moskevské Čajkovského konzervatoři u proslulé prof. Natalie Šachovské. Během studií se úspěšně zúčastňoval hudebních soutěží. Získal například zlatou medaili na mezinárodní Čajkovského soutěži v Moskvě (1986) a první cenu na mezinárodní soutěži „Jeunesses musicales competition“ v Bělehradě (1984). V současnosti je Kyrill Rodin profesorem Čajkovského konzervatoře v Moskvě a jeho studenti navazují na jeho úspěchy na mezinárodních hudebních soutěží a účinkují na hudebních festivalech po celém světě. Kyrill Rodin navštívil na svých koncertních turné Evropu, Severní a Jižní Ameriku, Afriku, Japonsko, Severní Koreu, Austrálii, Singapur, Nový Zéland. Účinkoval na sólových recitálech, jako komorní hráč i jako sólista s významnými dirigenty a orchestry. Na svém repertoáru má nejnámější violoncellové koncerty, komorní hudbu od baroka až po postmoderní styly. Od roku 1985 vystupoval s nejnámějším ruským kvartetem Čajkovského kvarteto.

Pražská komorní filharmonie vznikla v roce 1994 z iniciativy Jiřího Bělohávka, který těleso výrazně formoval až do sezóny 2005/2006, kdy se stal šéfdirigentem Symfonického orchestru BBC v Londýně. Umělecké vedení orchestru převzal švýcarský dirigent Kaspar Zehnder. Od letošní sezóny se šéfdirigentem PKF stal mladý český umělec Jakub Hrůša.

Základní obsazení Pražské komorní filharmonie, které vychází z typu orchestru období vídeňského klasicismu, je podle potřeby doplňováno a obměňováno, a to orchestru umožňuje zařadit do repertoáru k vrcholným dílům klasické a romantické epochy také významná díla 20. století, například skladby Igora Stravinského a Benjamina Brittena, a objevovat hudbu méně známých tvůrců a kompozice soudobých autorů. Pražská komorní filharmonie dokáže úspěšně vystupovat někdy jako malý smyčcový orchestr a jindy hrát v obsazení všech nástrojových skupin symfonická a operní díla pozdního romantismu. Nezanedbatelný je také zájem, který členové Pražské komorní filharmonie věnují komorní hře, především v rámci vlastního komorního cyklu. Jeho dramaturgii určují do velké míry hráči sami výběrem interpretovaných děl. S Pražskou komorní filharmonií vystupují významní čeští a zahraniční interpreti, mezi nimiž jsou klavíristé Ivan Moravec, András Schiff a Martha Argerich, houslisté Shlomo Mintz a Pavel Šporcl, cellisté Mischa Maisky nebo Jiří Bárta. Mezi přední dirigenty, kteří s orchestrem spolupracují, patří Christopher Hogwood, Libor Pešek či Paul McCreesh. Orchester je pravidelným partnerem pěvkyní Magdaleny Kožené, Evy Urbanové, Dagmar Peckové a také světových operních hvězd Josého Cury, Ramóna Vargase, Dmitrije Hvorostovského, Jennifer Larmore či Natalie Dessay. S Lucianem Pavarottim vystoupil při jeho závěrečném turné. Nadšené ohlasy vzbudily koncerty, při nichž Pražská komorní filharmonie doprovodila slavného mexického tenoristu Rolanda Villazóna v Praze, v Paříži a na několika turné v Německu. Nejnovější CD Rolanda Villazóna bude také doplněno bonusovým DVD diskem se záznamem jeho recitálu právě s Pražskou komorní filharmonií. Za dobu své činnosti orchestr natočil přes 60 kompaktních disků pro přední hudební vydavatelství, např. Deutsche Grammophon, Harmonia Mundi, Decca, EMI, Warner Music, Naxos a Supraphon. Orchester dokáže zaujmout svými výkony nejen zkušené posluchače, ale oblíbeným se stal i u dětí. Sobotní koncerty pro mladé publikum patří již devět sezón mezi velmi žádané. Mají formu komponovaných pořadů s vtipnou dramaturgií a na jevišti vystupují vedle dospělých samy děti. Ojedinělým projektem Pražské komorní filharmonie je Orchesterální akademie, která umožňuje mladým hudebníkům získat praktické zkušenosti v orchestrální hře.

Jakub Hruša (*1981 v Brně) se začal dirigování věnovat již během studia na gymnáziu. Po maturitě byl přijat na Hudební fakultu Akademie múzických umění v Praze, kde studoval u Jiřího Bělohávků, Radomila Elišky a Leoše Svárovského. Studia ukončil v roce 2004 absolventským koncertem se Symfonickým orchestrem Českého rozhlasu provedením symfonie Asrael Josefa Suka. V roce 2000 se zúčastnil mezinárodní dirigentské soutěže Pražského jara, v níž získal čestné uznání poroty a další dvě ceny pro nejmladšího a nejúspěšnějšího českého kandidáta. Roku 2003 se stal laureátem mezinárodní soutěže dirigentů „Lovro von Matačić“ v chorvatském Záhřebu, kde poté vystoupil na koncertě vítězů se Záhřebskou filharmonií. V roce 2005 byl stážistou na Universität der Künste v Berlíně ve třídě prof. Lutze Köhlera. Během studií na AMU spolupracoval s řadou domácích orchestrů a sborů (mj. s Jihočeskou komorní filharmonií České Budějovice, Talichovým komorním orchestrem, Plzeňskou filharmonií, Pražským komorním a Pražským filharmonickým sborem, Českým filharmonickým sborem a Státní filharmonií Brno, Janáčkovou filharmonií Ostrava ad.), pravidelněji pak s Pražskou komorní filharmonií a Filharmonií Bohuslava Martinů Zlín. V letech 2002–2005 byl asistentem šéfdirigentů České filharmonií.

nie Vladimíra Ashkenazyho a Zdeňka Mácala. Na podzim 2004 debutoval se Symfonickým orchestrem hl. m. Prahy FOK a krátce nato s Českou filharmonií. V roce 2005 dirigoval Slovenskou filharmonií a spolupracoval dále s Orchestra Sinfonica di Milano Giuseppe Verdi a Orchestra di Roma e del Lazio. Společně se Symfonickým orchestrem Českého rozhlasu poprvé vystoupil na festivalu Pražské jaro. Jakub Hrůša se věnuje také operě. V roce 2001 nastudoval ve světové premiéře dílo Marko Ivanoviče *Dívka a smrt*. Spolupracuje s Národním divadlem v Praze, kde v letošní sezóně diriguje nové nastudování Dvořákovy *Rusalky*. Od počátku sezony 2005–2006 působil jako šéfdirigent Filharmonie Bohuslava Martinů Zlín a jako stálý dirigent Pražské komorní filharmonie a stal se asistentem šéfdirigenta Orchestre Philharmonique de Radio France Myung-Whun Chunga. V září 2006 poprvé vystoupil před japonským publikem s Novou japonskou filharmonií v Tokiu, následovala spolupráce s řadou orchestrů a operních domů od Evropy po Japonsko, Hong Kong a Spojené státy. V dubnu 2006 uzavřel Jakub Hrůša exkluzivní nahrávací smlouvu se společností Supraphon Music. V současné době je zastupován významnou britskou agenturou IMG Artists. Šéfdirigentem Pražské komorní filharmonie je od začátku koncertní sezony 2008–2009.

Felix Mendelssohn-Bartholdy (1809–1847) komponoval již v dětském věku a velmi brzy také dosáhl v tomto oboru mistrovské dokonalosti. Svědčí o tom jedna z jeho nejznámějších skladeb, **Předehra ke Snu noci svatojánské, op. 21**, kterou dokončil ve svých sedmácti letech v roce 1826. V okruhu jeho přátel tehdy vládlo nadšení pro německé překlady Shakespeara od Augusta Wilhelma Schlegela a Johanna Ludwiga Tiecka. Mladého Mendelssohna nejvíce zaujal právě *Sen noci svatojánské*, který byl romantikům blízký svou směsicí pohádkového fantazie a bujného humoru. Předehra kromě těchto rysů odráží ještě šťastnou náladu a mladickou bezstarostnost, která skladatele obklopovala v domě jeho rodičů. Díky melodickému bohatství a virtuóznímu kompozičnímu zpracování vzniklo dílo, které působí dnes stejně mladě a svěže jako v době svého vzniku. Byl si toho vědom i autor. Když psal později (1843) pro pruské královské divadlo v Postupimi scénickou hudbu ke stejné hře (op. 61), ač byl jinak dost sebekritický, na předehře nezměnil nic. V podstatě jsou v předehře hudebně zobrazeny všechny dějové motivy hry: svět Oberona a královny Titanie s jejich elfy, svět skřítků Puka a řemeslníků, kteří se v pohádkovém lese připravují na inscenaci příběhu Pirama a Thisbe, a svět mileneckých párů. Některé části scénické hudby (zejména proslulý Svatební pochod, ale i Scherzo nebo Nokturno) dosáhly podobné popularity a staly se spolu s předehrou oblíbenou součástí koncertního repertoáru.

Jedním z nápadných rysů skladatelského vývoje **Robert Schumanna** (1810–1856) byl jeho sklon soustředit se na různé druhy skladby v různých tvůrčích periodách. Například dekádu 1830–1840 věnoval výhradně klavírní tvorbě (op. 1–23). V roce 1840 naopak složil neméně než 183 písní a hned se začal zabývat plány na symfonickou tvorbu. V pozdější době byl čím dál méně spokojen se svým ryze klavírním zaměřením, cítil se omezován možnostmi klavíru, pokud se týkalo plastického vyjádření polyfonie, dynamické a barevné škály. Přitom se však nikdy nedokázal plně osvobodit od klavírního myšlení a měl určité problémy se zvládnutím orchestrální instrumentace nebo s architekturou velké hudební plochy. V tom si byl podobný s dalším velkým básníkem klavíru – Fryderykem Chopinem.

Nebránilo mu to v touze vyjádřit se formou symfonie a jeho úsilí nebylo marné. Výsledkem jsou čtyři dokončené symfonie, které patří k ambiciózním pokusům sloučit pevnou klasickou formu s romantickým poetickým obsahem. Popravdě, Schumann měl i v rámci symfonické hudby sklon budovat plochu z řetězců náladových obrazů a jeho témata se svým písňovým charakterem vzpírala možnosti stát se základem dramatického provedení. Prvním z dokončených symfonických pokusů z roku 1841 se stala **Symfonie č. 1 B dur, op. 38 „Jarní“**. Skizza vznikla začátkem roku za čtyři dny a za další měsíc byla hotová i partitura. Už 31. března téhož roku symfonii provedl lipský Gewandhausorchester pod taktovkou Felixe Mendelssohna-Bartholdyho, přijetí bylo nadšené. Věty byly původně označeny názvy: „Začátek jara“, „Večer“, „Radostné hry“, „Plné jaro“. Schumann neměl v úmyslu líčit nebo malovat přírodní obrazy, doufal ale, že jarní proměna přírody probíhající v době vzniku skladby se na jejím utváření nějakým způsobem odrazí.

I když **Antonín Dvořák** (1841–1904) neměl violoncello nijak zvlášť v lásce („nahore skřípe, dole bručí“), přece mu věnoval koncert, který má v celé violoncellové koncertní literatuře jedinečné postavení. Propůjčily mu je hluboké osobní tóny, jde o skladbu, do které se nejvíce vtiskl stesk po domově během let strávených v Americe. Koncepte skladby je výrazně symfonická, spíš symfonie s obligátním violoncellem, než standardní koncert se zdůrazněným brilantní složky. **Koncert pro violoncello a orchestr h moll, op. 104** vznikl na přelomu let 1894–1895 v New Yorku. Dvořák jej věnoval svému příteli, cellistovi Českého kvarteta Hanuši Wihanovi. Wihan se snažil prosadit si ve skladbě úpravy směřující k většímu zastoupení virtuózních pasáží včetně dvou kadencí. Dvořák většinu úprav odmítal, nechtěl obětovat svou koncepci sólistickým exhibicím. Premiéra se nakonec uskutečnila v Londýně 19. března 1896, sólový part hrál Leo Stern, Londýnskou filharmonii řídil sám skladatel Antonín Dvořák.

SATURDAY, 22 AUGUST 2009, 7:30 pm, THE CASTLE RIDING HALL
Final Concert

Kyrill Rodin (Russia) – violoncello
Prague Philharmonia

Conductor: Jakub Hrůša

Felix Mendelssohn-Bartholdy (1809–1847): A Midsummer Night's Dream,
overture to W. Shakespeare's play

Robert Schumann (1810–1856): Symphony No.1 in B flat major, "Spring", Op. 38
Andante un poco maestoso. Allegro molto vivace
Larghetto (att.)
Scherzo. Molto vivace
Allegro animato e grazioso

.....

Antonín Dvořák (1841–1904): Concerto for Violoncello and Orchestra No.2 in B minor,
Op. 104

Allegro
Adagio, ma non troppo
Finale. Allegro moderato

Kyrill Rodin was born in Moscow in 1963. He began playing the violoncello at the age of seven at the famous Gnessin Institute under Prof. Vera Birina. He continued his studies at the Moscow Tchaikovsky Conservatory under famous Russian musician, Prof. Natalia Shakhovskaya. During his studies, he successfully took part in a number of music competitions. For example, he won the gold medal at the International Tchaikovsky Competition in Moscow (1986) and first prize at the international "Jeunesses musicales competition" in Belgrade (1984). Kyrill Rodin is currently a professor at the Tchaikovsky Conservatory in Moscow and his students are following his success at international music competitions and performing at music festivals worldwide. Kyrill Rodin has toured Europe, North and South America, Africa, Japan, North Korea, Australia, Singapore and New Zealand. He has performed solo recitals, as a chamber musician and as a soloist with leading conductors and orchestras. His repertoire includes the most famous violoncello concertos and chamber music from the Baroque to post-modern styles. He has performed with the best known Russian quartet, the Tchaikovsky Quartet since 1985.

Prague Philharmonia was founded in 1994 on the initiative of Jiří Bělohlávek, who shaped the ensemble until the 2005/2006 season, when he became the chief conductor of the BBC Symphonic Orchestra in London. The artistic direction of the orchestra was

subsequently taken over by Swiss conductor, Kaspar Zehnder. The orchestra's new chief conductor commencing this season is the young Czech conductor, Jakub Hrůša. The Prague Philharmonia maintains the formation of a classical Viennese orchestra, altering or expanding the layout as required, which allows the orchestra to include important works of the 20th century, such as compositions by Igor Stravinsky and Benjamin Britten in its repertoire, together with supreme works of the Classic and Romantic era, as well as discovering the work of less well known artists and new compositions by contemporary authors. The Prague Philharmonia can successfully perform as a small string orchestra at one venue and then play symphonic and opera works of the late Romantic period in its full formation with all instrument groups at another. Members of the orchestra also devote considerable attention to chamber music, especially as part of the Prague Philharmonia's chamber music series, whose programme is largely decided by the players themselves. Renowned Czech and foreign artists have performed with the Prague Philharmonia, including pianists Ivan Moravec, András Schiff and Martha Argerich, violinists Shlomo Mintz and Pavel Šporcl and cellists Mischa Maisky and Jiří Bárta. The orchestra also works with leading conductors such as Christopher Hogwood, Libor Pešek and Paul McCreesh. The orchestra regularly accompanies singers Magdalena Kožená, Eva Urbanová, Dagmar Pecková and international opera stars José Cura, Ramón Vargas, Dmitrij Hvorostovsky, Jennifer Larmore and Natalie Dessay. The orchestra accompanied Luciano Pavarotti on his final tour. The concerts in which the Prague Philharmonia accompanied Mexican tenor, Rolando Villazón in Prague, Paris and several tours in Germany received an enthusiastic response. Rolando Villazón's latest CD will be released with a bonus DVD recording of his recital with the Prague Philharmonia. Since its foundation, the Prague Philharmonia has recorded more than 60 CDs for leading record companies such as Deutsche Grammophon, Harmonia Mundi, Decca, EMI, Warner Music, Naxos and Supraphon. The Prague Philharmonia not only attracts the attention of seasoned concert goers, but has also become popular with young listeners. Saturday concerts for young audiences have been extremely popular for nine seasons. They take the form of orchestrated programmes with humorous scripts and, as well as adults, children themselves perform on stage. Another unique Prague Philharmonia project is the Orchestral Academy, which allows young musicians to gain practical experience in orchestral playing.

Jakub Hrůša (*1981 in Brno) began conducting during his studies at high school. On completing his A levels, he was accepted at the Music Faculty of the Academy of Performing Arts in Prague, where he studied under Jiří Bělohlávek, Radomil Eliška and Leoš Svárovský. He completed his studies in 2004 with a graduation concert, conducting Josef Suk's Asrael Symphony with the Prague Radio Symphonic Orchestra. In 2000 he took part in the international conductor's competition, Prague Spring, where he received an honourable mention from the jury and two other prizes for the youngest and most successful Czech candidate. In 2003 he was the laureate of the conductor's competition "Lorvo von Matačić" in Zagreb, Croatia, after which he appeared at the concert of laureates with the Zagreb Philharmonic. In 2005 he was a resident at the Universität der Künste in Berlin, studying under Prof. Lutz Köhler. During his studies at the Academy of Performing

Arts, he worked with numerous Czech orchestras and choirs (including the South Bohemian Chamber Philharmonic České Budějovice, the Talich Chamber Orchestra, the Pilsen Philharmonic, the Prague Chamber and Prague Philharmonic Choir, the Czech Philharmonic Choir and the State Philharmonic Brno, the Janáček Philharmonic Ostrava, etc.), and he regularly works with the Prague Philharmonia and the Bohuslav Martinů Philharmonic Orchestra, Zlín. In 2002–2005 he was assistant to the chief conductors of the Czech Philharmonic, Vladimir Ashkenazy and Zdeněk Mácal. He debuted in autumn 2004 with the Prague Symphony Orchestra and shortly after that with the Czech Philharmonic. He conducted the Slovak Philharmonic in 2005 and also worked with the Orchestra Sinfonica di Milano Giuseppe Verdi and Orchestra di Roma e del Lazio. He appeared with the Prague Radio Symphony Orchestra for the first time at the Prague Spring Festival. Jakub Hrůša is also interested in opera. In 2001, he conducted the world premiere of Marko Ivanović's work *Dívka a smrt* (The Girl and Death). He works with the National Theatre in Prague, where he is conducting a new production of Dvořák's "Rusalka" this season. At the beginning of the 2005–2006 season, he became the chief conductor of the Bohuslav Martinů Philharmonic Orchestra, Zlín and regular conductor of the Prague Philharmonia, as well as assistant to the chief conductor of the Orchestre Philharmonique de Radio France, Myung-Whun Chung. In September 2006, he first appeared before the Japanese public with the New Japanese Philharmonic Orchestra in Tokyo, this was followed by collaboration with numerous orchestras and opera houses in Europe, Japan, Hong Kong and the United States. In April 2006, Jakub Hrůša signed an exclusive recording contract with Supraphon Music. He is currently represented by the prestigious British agency, IMG Artists. He has been the chief conductor of the Prague Philharmonia since the beginning of the 2008–2009 concert season.

Felix Mendelssohn-Bartholdy (1809–1847) began composing at a very early age and soon achieved excellence in this field. This is evidenced by one of his best known compositions, **Overture to *Midsummer Night's Dream*, Op. 21**, which he completed at the age of seventeen in 1826. His circle of friends at this time were captivated by the German translations of Shakespeare by August Wilhelm Schlegel and Johann Ludwig Tieck. What's more, young Mendelssohn was enchanted by *Midsummer Night's Dream*, which was close to Romantics' hearts with its mix of fantasy and exuberant humour. As well as these traits, the overture reflects the happy mood and youthful light-heartedness that surrounded the composer in his parents' home. Its melodic richness and virtuoso compositional treatment gave rise to a work that feels just as young and fresh today as at it did at the time of its creation. Even the author was aware of this. Later (1843) when writing incidental music for the same play (Op. 61) for the Prussian Royal Theatre in Potsdam, he did not change anything in the overture, although he was quite self critical in other areas. In essence, all the story lines of the play are musically depicted in the overture: the world of Oberon and Queen Titania and their elves, the world of hobgoblin Puck and the labourers preparing to stage the story of Pyramus and Thisbe in the fairytale forest and the world of the lovers. Some parts of the music (especially the famous "Wedding March", but also Scherzo and Nocturno) achieved similar popularity and, together with the overture, became a favourite part of the concert repertoire.

One of the striking features of **Robert Schumann's** (1810–1856) compositional development was his tendency to concentrate on various types of composition in various creative periods. For example, he devoted the decade from 1830–1840 solely to piano works (Op. 1–23). In contrast, in 1840 he composed at least 183 songs and then immediately began plans for symphonic composition. Later in his life he was more and more dissatisfied with his concentration on the piano, he felt restricted by the possibilities of the piano in terms of plastic polyphonic expression, dynamics and colour range. However, he never managed to extricate himself from piano thinking entirely and had certain problems mastering orchestral instrumentation or the architecture of large musical pieces. In this he was similar to another great piano poet – Fryderyk Chopin. This did not prevent him from wishing to express himself in the form of symphony and his efforts were not in vain. The result is four completed symphonies, which can be seen as ambitious efforts to combine fixed classical form with romantic poetic content. In all honesty, Schumann had a tendency to build symphonic pieces from chains of temperamental images and his themes with their song-like nature defied becoming the basis of dramatic interpretation. The first completed symphonic endeavour in 1841 was his **Symphony No. 1 in B flat, Op. 38 "Spring"**. The draft was completed at the beginning of the year in four days and the score was ready in another month. On 31 March of the same year, the symphony was performed by the Leipzig Gewandhausorchester under the baton of Felix Mendelssohn-Bartholdy and was enthusiastically received. The movements were originally to be called "Spring's Awakening", "Evening", "Merry Playfellows" and "Spring's Farewell". Schumann did not intend to depict or paint natural scenes, but he hoped that the spring transformation of nature at the time he wrote the composition would be reflected in his work in some way.

Although **Antonín Dvořák** (1841–1904) did not particularly like the violoncello ("it screeches up top and grumbles below") he devoted a concerto to it that has a unique position in violoncello concert literature. This was imparted by the deep personal tones, as it is a composition into which he most impressed his homesickness during the years spent in America. The concept of the composition is strikingly symphonic, more a symphony with an obligatory cello than a standard concerto with emphasis on brilliant components. **The Concerto for Cello and Orchestra in B minor, Op. 104** was written at the turn of 1894–1895 in New York. Dvořák wrote it for his friend, Czech Quartet cellist Hanuš Wihan. Wihan tried to press for changes in the composition leading to a greater number of virtuoso passages, including two cadences. However Dvořák refused most of the changes, he did not want to sacrifice his concept to solo exhibitions. In the end, the premiere took place in London on 19 March 1896, the solo was played by Leo Stern and the London Philharmonic was conducted by the composer.